

Barlaeo
S. P.

(89).

Sic sanè oportuit, mi Barlaeo, ad alios cum scriberes, ad me
uti sileres, et quem tardissimum responsozem expectus esses, solo
denique nutu compellares. Id heri mihi accidit cum Poema
tuorum exemplar silentio transmisisti, quod ut novum
fuerit a scriptore tam sedulo, miratus ab amico tam ne-
glecto non fui, quin revera illud potius quod tantae socordia
reum de censu amicorum non expunxeris. Ipse quidem
fateor nil meruisse minus; sed jure summo; cujus cum sum-
mâ injuriâ, quam breve confinium sit, nunc maxime,
ut recorderis rogo. Scilicet hominibus mea sortis Tôs
inquam ÈTTI ELADÛ aliquid codonet, oportet, qui perpetuo
succensere non velit. Ita enim alterius sumus, ut, cum
nostris esse vacat (vacat autem rarissime) desueta sibi
natura libertatem animi vel non agnoscat plane, vel sibi
captivam ut applicet, adduci non potest. Vide quo redactae
sunt res nostrae, quas bonorum omnium exemplo subspecti-
vas olim horulas occupationibus detrahere solvimus,
nunc quâ ratione vel succidenda sicut, dedidicisse videmur
et quod pridem in questu otium fuit, eo nunc impenditur
ut ratione subductâ diem unum otiosi, diem unum totum
egerimus nihil, quamquam nisi Magâ elabimur, tam
prolixè feriari omnino non datur. Sed feriari me argues,
qui haec tam otiosè persequor. Non feriar tamen Mi
Barlaeo, sed semel tandem otiorum tibi et negotiorum
meorum ratio ut constaret, omnis aequitas postulavit.
quo facto, quin ignavia ^{etiam} mea tribuas nonnihil, nullus in-
teredo. Nam ut nuper scribere ad Te meministi qui silenti
aut loquendi inter nos libertatem sustulerit, ad me quod
attinet, sciat, vim se facere ipsi amicitiae privilegio, quam
sine cujuscumque offensione hactenus cum amicis usurpo.
Scribe itaque non ubi vacat repente, sed ubi maxime
libuerit, et ut libentissime ea lego, quae sponte sua, nec
ullo foris impulsu, ad me amici scribunt, rogo Te ante
omnes, ut libenter a me non legas, nisi quae elapsa poti-
us mihi quam expressa senseris. Inter id genus literas
hae sunt, quas quâdam hodie cum voluptate scribo, ad
frequentissimum Te scriptorem, qui ad eum me recentis Carmi-
num tuorum lectione succendisti, ut mirum sit, impe-
raste me prosami orationem stilo tam ^{peru-}renti. De hac

editione

editione tuâ dum sermo nunc est, sicut me in eâ post
 menda Typographi, adscribere etiam auctori erratum unum.
 Id reperio libro Heroicorum pagg. 34. et 35. quæ tantâ sui
 parte vitiosi sunt, ut meâ non sententiâ solum, sed et
 auctoritate, insigni © corrigendi sint. DELE inquam
 TOTVM inâ a linea Decima unius, ad alterius Decimam
 quintam. Nam quis te Deorum eò imprudentiâ adegit,
 ut politissimæ telæ tam infamem maculam adpersam velles.
 At fuit sanè cur velle posses, Barlae, fateor. illustrandæ
 nimirum luci tuæ a meis tenebris. Id si ita est, ignosco
 iterum, et deleo censuram. Utere me et frues quâcumque
 ratione expedire credis. Ego ille tantam amicitia libertatem
 professus, injurius sim, si quicquam prior detogavero. A casti-
 gatione denique libri, ad laudes transirem, nisi tu Barlaeus
 esses, id est, nisi tantas mereceretur, ut par offerendis non sim,
 vel tantillas offerre possem, ut par ferendis tua fiat modestia
 facio itaque hic finem, et si verbum addendum est, publico tibi
 nomine gratias ago, quod nobilem thesaurum indignissimo
 sæculorum tamen non invideris. Ad Genethliacas literas tuas
 quarum eruditissimam elegantiam passim cum eruditionis et
 elegantiarum quotquot sunt cultoribus communico, nihil
 repero, nisi quod insignem in iis, erga me meosque affectum
 tuum præter cætera avidè exasculor, ac tantæ humanitati
 valde me obstrictum sentio. Pluribus nunc non vaco.
 nequidem per te ipsum, qui jucundissimâ lectione novâ
 omnem Hugenum occupasti. Vale vir Doctissime, et
 innoxentem licet amicum certè nec ingratum nec inme-
 morem amare perges.

Hug. a. Aprilis 1628.

C. Hugenum.

Igusto. facta
 Oladsworth.

~~Excellentissimo Comitæ Denbrocia, si citra offensam fieri id hic
 possit, humilissimas obsequia meae ut deferas, valde cupio.
 Venerari quorundam cultus religioso magis viri memoriam in
 quo parem tantæ castitudo, candore, et præstantiam exteri
 omnes deos et laudes. nunc ut valeas Deum rogo et insignem
 et totusque amicum finitibus (quoniam toto pectore delit) ut
 in memores mei vivatis nunquam qui in animo vos gerito
 semper in ore quam seipissima Haga Calend. Maji 1628.~~